

ΑΡΝΗΤΙΚΗ ΣΤΑΣΗ #4

αυτοοργανωμένη ολλογικότητα

ΣΑΜΠΟΤΑΖ

ρημάξάτε τις ζωές μας
θα ρημάξουμε τα πάντα

ΑΓΡΙΛΗΣ 2009

δεκέμβρης χρονικό

ω τι ωραίο πλιάτσικα

για τη βία

καθεστωτική αριστερα

κούνεβα

editorial

Το παρόν έντυπο γράφεται και μοιράζεται από ομάδα ατόμων (που δραστηριοποιούνται στα ΤΕΙ και όχι μόνο) που κάποια πράγματα δεν τους каноηται καλά κι επιλέγουν με έναν αυτοοργανωμένο κι αντιεραρχικό τρόπο να μοιραστούν τις απόψεις τους με άλλο κόσμο και πιθανώς να βρεθούν με όσους έχουν παρόμοιες αντιλήψεις. Δεν είναι συνδικαλιστικό όργανο κάποιας παράταξης ούτε φοιτητικό έντυπο. Αντίθετα δε δέχεται το ρόλο του φοιτητή (βλέποντάς τον ως έναν ακόμη ρόλο από αυτούς που το κράτος κι ο καπιταλισμός απλόχερα μοιράζουν) και προσπαθεί να προκαλέσει ρήγματα στη λογική που θέλει το φοιτητή αποκομμένο από την υπόλοιπη κοινωνία και στενά προσπλωμένο στα συντηνιακά του συμφέροντα. Οπότε μην παραξενευτεί κανείς αν δει κείμενα που δεν αφορούν αποκλειστικά την φοιτητική καθημερινότητα. Το έντυπο δεν έχει άποψη επί παντός επιστητού ούτε τοποθετείται πάνω σε όλα τα ζητήματα της επικαιρότητας (έτσι κι αλλιώς κάτι τέτοιο ξεπερνάει κατά πολύ τις δυνατότητές του). Γράφει μέχρι εκεί που φτάνουν τα κεράκια του. Α, κι επειδή ακούμε συχνά πολλούς να μας λένε "καλά όλα αυτά αλλά ποιος είναι ο δρόμος για την κοινωνική απελευθέρωση, για μια άλλη κοινωνία" και τέτοια κουλά, ας ξεκαθαρίσουμε πως δρόμος που να είναι ήδη χαραγμένος και να περιμένει να τον ακολουθήσουμε δεν υπάρχει. Αυτό το δρόμο θα τον ανοίξει η συλλογική και αυτόνομη δραστηριότητα των ανθρώπων και μόνο αυτή. Παρόλα αυτά ξέρουμε ποιος δεν είναι ο δρόμος (ή μάλλον ποιος δρόμος οδηγεί σε μια νέα σκλαβιά) και δεν είμαστε διατεθειμένοι να τον ακολουθήσουμε. Αυτά προς το παρόν...

θα μας βρείτε στο διαδρομο του ΤΕΙ, στο μαυροκόκκινο τραπεζάκι κάθε τρίτη 11.00-14.00 καθώς και στο αυτοδιαχειριζόμενο στέκι ΤΕΙ κάθε δευτέρα 11.00-15.00.

περπατώντας

στα χνάρια του δεκέμβρη...

μικρό χρονικό για αυτά που ζήσαμε την πάτρα

Στις 6/12/08 ο 15χρονος Αλέξης Γρηγορόπουλος δολοφονείται εν ψυχρώ από τον μπάτσο Επ. Κορκονέα. Αμέσως ξεσπούν γενικευμένες συγκρούσεις σε όλες τις πόλεις της Ελλάδας που έχουν στόχο κατά κύριο λόγο σύμβολα του κεφαλαίου και της κρατικής εξουσίας. Η συγκεκριμένη κρατική δολοφονία ήταν η σταγόνα που ξεείλιξε το ποτήρι στην καθημερινή βία και τρομοκρατία που δέχονται όλο και πιο έντονα το τελευταίο διάστημα μεγάλα κομμάτια της κοινωνίας.

Συγκεκριμένα στην Πάτρα στα πλαίσια αυτού του ξεσπάσματος από την ίδια μέρα που μαθαίνεται η δολοφονία γίνονται ανάλογες κινητοποιήσεις. Από την πρώτη στιγμή μαζεύεται κόσμος στο παράρτημα και λίγο μετά γίνεται επίθεση στη γενική αστυνομική διεύθυνση Αχαΐας που βρίσκεται στην Ερμού. Την επόμενη μέρα πραγματοποιείται πορεία και ακολουθούν πάλι συγκρούσεις με τις αστυνομικές δυνάμεις στην Ερμού. Συλλαμβάνονται 5 άτομα και το ίδιο βράδυ αφήνονται ελεύθεροι σε μια προσπάθεια του κράτους να εκτονώσει την κατάσταση. Την Δευτέρα γίνεται παρέμβαση στα δικαστήρια μέχρι να απελευθερωθεί σύντροφος ο οποίος είχε συλληφθεί την προηγούμενη νύχτα. Το απόγευμα γίνεται πορεία που καταλήγει στο σταθμό του super B και ακολουθεί μισάωρη κατάληψη. Στην επιστροφή προς το παράρτημα γίνονται επιθέσεις σε 3 τράπεζες, στη WIND, την Olympic Airlines και το Dia.

Τη μέρα της κηδείας του Αλέξη καλείται πορεία στην οποία συμμετέχουν χιλιάδες (κάτι το οποίο αποκρύβεται από τους ρουφιάνους των ΜΜΕ). Κατά τη διάρκεια της πορείας σπάζονται όλες οι τράπεζες που βρίσκονται στο δρόμο. Η πορεία καταλήγει στο παράρτημα όπου στήνονται οδοφράγματα στους γύρω δρόμους και ξεσπούν πολύωρες συγκρούσεις με τους μπάτσους στις οποίες υπάρχει τεράστια συμμετοχή. Η αστυνομία πνίγει τους γύρω δρόμους στα δακρυγόνα ενώ παράλληλα κάνει και χρήση πλαστικών σφαιρών. Μετά από λίγη ώρα κάνουν την εμφάνισή τους τα παρακρατικά καθάρματα, "αγανακτισμένοι πολίτες" κι άλλοι ρουφιάνοι όπου μαζί με ΜΑΤάδες και ασφαλίτες (με στρατιωτικό σχηματισμό και συντονιστή το διευθυντή της Ασφάλειας Νταβλούρο) επιτίθενται στους διαδηλωτές. Για αρκετή ώρα γίνονται μάχες με όλους αυτούς όμως δεν απωθούνται τελικά αφού οι φίλοι τους οι μπάτσοι φροντίζουν να τους ανοίγουν το δρόμο με συνεχή ρίψη χημικών που

αναγκάζουν τον κόσμο να οπισθοχωρήσει σταδιακά. Τελικά η πορεία διαλύεται στην πλατεία αγίας Σοφίας και ακολουθεί πογκρόμ παρακρατικών και μπάτσων οι οποίοι τραβούν και χτυπούν κόσμο από καφετέριες και γύρω δρόμους. Παρόλα αυτά ο κόσμος αποφασίζει να σπάσει τον τρόπο έμπρακτα κατεβαίνοντας μαζί στην απεργιακή συγκέντρωση της Τετάρτης. Την επόμενη μέρα πραγματοποιείται πορεία με προορισμό το σχολικό συγκρότημα που δολοφονήθηκε ο Ν. Τεμπονέρας. Είναι μια από τις μεγαλύτερες πορείες που έχουν γίνει στην Πάτρα. Την Παρασκευή 12/12 γίνεται παρέμβαση-κατάληψη στον τηλεοπτικό σταθμό super B κατά τη διάρκεια του βραδινού δελτίου ειδήσεων. Το Σάββατο 13/12 με τη συμμετοχή εκατοντάδων διαδηλωτών και παρά τις αντίξοες καιρικές συνθήκες ξεκινά πορεία από το παράρτημα. Την Τρίτη 16/12 πραγματοποιείται πορεία προς την αγία Σοφία κατά τη διάρκεια της οποίας μοιράζονται κείμενα σε περαστικούς, γράφονται πολλά συνθήματα και γίνεται επίθεση σε δυο τράπεζες και μια ασφαλιστική. Γίνεται επίσης παρέμβαση στο εργατικό κέντρο με πανό. Την επόμενη 17/12 η επίσκεψη του δικηγόρου των ειδικών φρουρών Κούγια προκαλεί την

αντίδραση του κόσμου αλλά και οπαδών της Παναχαϊκής (της οποίας είναι πια πρόεδρος). Τα ΜΑΤ επιτίθενται με χημικά στους συγκεντρωμένους στο στάδιο. Την Πέμπτη 18/12 γίνεται πορεία και καταλαμβάνεται το Εργατικό Κέντρο όπου αναρτάται πανό που γράφει "Αλλήτες Λέρες Εργατοπατέρες - ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ ΤΩΡΑ".

Όποιος πιστεύει ότι οι αναρχικοί ήταν οι μόνοι που συγκρούστηκαν εκείνες τις ημέρες κάνει λάθος. Άνθρωποι με εντελώς διαφορετικά βιώματα βρέθηκαν στα οδοφράγματα και σε κάθε μορφής διαμαρτυρία χωρίς να μπορούν να τους σταματήσουν οι πλαστικές σφαίρες, τα χημικά, οι μαζικές συλλήψεις, οι παρακρατικοί και οι "αγανακτισμένοι πολίτες", η συκοφάντηση και η λασπολογία από τους ρουφιάνους των ΜΜΕ και τα κόμματα που έκαναν τα πάντα για να επανέλθει η ομαλότητα. Κι αυτό γιατί το μίσος ενάντια σε μια καθημερινότητα υποταγής και καταναγκασμών που μας έχουν αναγκάσει να ζούμε αποδείχτηκε πιο δυνατό. Και οι αιτίες που μας κατέβασαν στους δρόμους εξακολουθούν να υπάρχουν. Και όλοι όσοι βρεθήκαμε το Δεκέμβρη θα ξαναβρεθούμε εκεί.

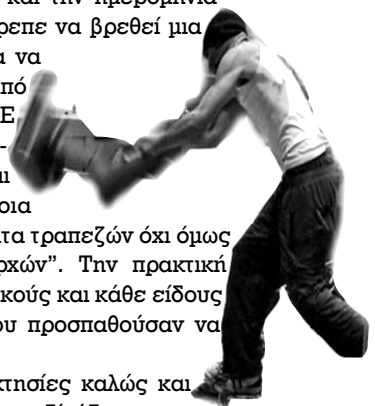
ω τι ωραίο πλιάτσικο! ω τι ωραίο πλιάτσικο!

Κατά την διάρκεια αλλά και μετά την εξέγερση του Δεκέμβρη πολλά ακούστηκαν και γράφτηκαν κυρίως από τα ΜΜΕ για τις σπασμένες βιτρίνες και τα λεηλατημένα μαγαζιά και έγινε μια προσπάθεια να αναλυθούν οι αιτίες που οδήγησαν σε τέτοιες πράξεις. Ο λόγος απλός. Τώρα δεν έχουμε να κάνουμε με τις κλασικές μαλακίες περί "περιθωριακών" ούτε έπαιζε η κλασική ατάκα "10 κουκουλοφόροι είναι γιατί δεν του συλλαμβάνουν;" (γιατί οι πόλεις που έγιναν συγκρούσεις ήταν πάνω από 10). Στις συγκρούσεις βρέθηκαν και μαθητές που πετούσαν πέτρες σε αστυνομικά τμήματα. Γιατί ok να τα σπάνε αναρχικοί! Αλλά γιατί "τα παιδιά μας" άφησαν τις σχολικές και φροντιστηριακές φυλακές και θέλουν να σπάσουν και να κάψουν την κοινωνία που τους έχουμε προετοιμάσει;

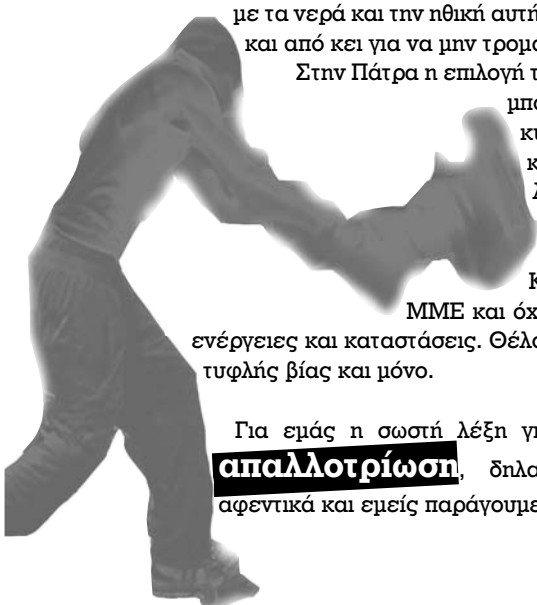
Όσο περνούσαν οι μέρες και δε δινόταν μια απάντηση στο πότε και μέχρι που είμαστε

διατεθειμένοι να φτάσουμε, όσο δεν υπήρχε μια συνδικαλιστική οργάνωση, ένα κόμμα, ένας βουλευτής βρε αδερφέ να ενημερώσει για τα αιτήματα και την ημερομηνία λήξεως της εξέγερσης (όπως γίνεται στις απεργίες), έπρεπε να βρεθεί μια αιτία (έστω και πλαστή για τα δεδομένα τις Πάτρας) για να μπει ένα τέλος στις μέρες όπου η πόλη είχε γεμίσει από διαδηλωτές που συγκρούονταν με τους μπάτσους. Τα ΜΜΕ ανέλαβαν να κάνουν τη θεωρητική δουλειά, να πείσουν - έστω και αν αυτό δεν γινόταν- ότι "σπάζονται μαγαζιά και λεηλατούνται περιουσίες". Στοχεύοντας σε κάποια αντανakλαστικά τις κοινωνίας που συναινούσε σε σπασίματα τραπεζών όχι όμως και στις περιουσίες "μεροκαματιάρηδων καταστηματαρχών". Την πρακτική δουλειά την ανέλαβε οι αστυνομία μαζί με τους παρακρατικούς και κάθε είδους ρουφιάνους να το παίζουν "αγανακτισμένοι πολίτες" που προσπαθούσαν να σώσουν τις περιουσίες τους.

Αν σπάστηκαν και λεηλατήθηκαν μαγαζιά και ιδιοκτησίες καλώς και έγιναν. Όσοι πέταξαν μια πέτρα και λεηλάτησαν ένα μαγαζί έδωσαν μια απάντηση στον κάθε ιδιοκτήτη-αφεντικό για κάθε ανασφάλιστη ώρα εργασίας, κάθε απλήρωτη υπερωρία, κάθε εξευτελισμό, εκμετάλλευση και λεηλασία που γίνεται πάνω στις ζωές μας (ή μήπως αυτό δεν είναι πλιάτσικο;). Για εμάς δεν πρέπει να γίνεται ο διαχωρισμός μικρό και μεγάλο αφεντικό. Το αφεντικό είναι αφεντικό. Μικρό ή μεγάλο έναν και μοναδικό σκοπό έχει. Την εκμετάλλευση του καθενός από εμάς για να του γεμίζουμε τις τσέπες (ή μήπως οι περιουσίες τους δεν έγιναν με τον ιδρώτα των υπαλλήλων τους και σε πολλές περιπτώσεις και με το αίμα τους;). Έτσι δόθηκε μια απάντηση πως δεν θα μείνουμε παθητικοί θεατές στο πλιάτσικο που γίνεται στις ζωές μας. Ενώ όπως φάνηκε και το Δεκέμβρη η εξέγερση ή οι διαδηλώσεις είναι μια κατάσταση που έρχεται σε αντίθεση με τα συμφέροντα των μαγαζατόρων καθώς αυτό δεν είναι το καλύτερο δυνατό περιβάλλον για να κατεβεί κάποιος για ψώνια.

Το να γίνονται καταστροφές σε τράπεζες γίνεται κατανοητό ακόμα και από μερικούς καθεστωτικούς αριστερούς. Όταν όμως τελειώσουν οι τράπεζες και η επίθεση επεκταθεί σε μαγαζιά και επιχειρήσεις αρχίζουν τα ζόρια για την καθεστωτική αριστερά η οποία θα πάει φυσικά με τα νερά και την πηκιά αυτής της κοινωνίας μοιράζοντας καταδίκες από δω και από κει για να μην τρομάζουν και οι ψηφοφόροι.

Στην Πάτρα η επιλογή των στόχων ήταν τράπεζες, κρατικά κτίρια και οι μπάτσοι. Το ότι δε σπάστηκαν μαγαζιά αποτέλεσε κυρίως ζήτημα τακτικής. Εκεί που οι άλλοι καταδικάζουν το πλιάτσικο εμείς το βρίσκουμε λογικό όταν κάποιος πεινάει και τού δοθεί η ευκαιρία να κλέψει για να την καλύψει. Δεν θα σκεφτεί αν είναι παράνομο ή νόμιμο. Κλείνοντας, ο ορισμός πλιάτσικο δόθηκε από τα

ΜΜΕ και όχι τυχαία .Η λέξη αυτή χαρακτηρίζει αρνητικές ενέργειες και καταστάσεις. Θέλοντας να παρουσιάσουν τις πράξεις ως πράξεις τυφλής βίας και μόνο.

Για εμάς η σωστή λέξη για την περιγραφή των πράξεων αυτών είναι **απαλλοτρίωση**, δηλαδή "παίρνουμε πίσω αυτά που μας κλέβουν τα αφεντικά και εμείς παράγουμε".

...για να τελειώνουμε με το ζήτημα της βίας

(ή για να αρχίσουμε...)

Κάθε φορά που διαταράσσεται η κοινωνική ειρήνη θ' ακούμε τους υπερασπιστές της εκμεταλλευτικής οργάνωσης της κοινωνίας (άσχετα αν υποστηρίζουν το αντίθετο) να δαιμονοποιούν τη βία και να την καταδικάζουν όπου σταθούν κι όπου βρεθούν. Ντάξει, αν μπορούσαμε ν' απαλλαγούμε απ' τους κάθε είδους εκμεταλλευτές κι εξουσιαστές χωρίς τη χρήση βίας (με την πειθώ ίσως!), αν τους κάναμε να καταλάβουν το λάθος τους και να παραιτηθούν με τη θέλησή τους από τα προνόμιά τους, τότε ok. **Αν επιστρέψουμε όμως στον πραγματικό κόσμο που η βία διαπερνά την κάθε του πτυχή θα δούμε πως τίποτα (ακόμα και το πιο απλό) δεν κατακτήθηκε χωρίς τη χρήση του μέσου που λέγεται βία.** Στην τελική αν βία είναι η βίαιη επιβολή της θέλησης κάποιου πάνω σε κάποιον άλλο θα δούμε πως η βία (σωματική και ψυχολογική) είναι πανταχού παρούσα σ' αυτήν την κοινωνία και απαραίτητο στοιχείο για να συνεχίσει να υπάρχει με τον τρόπο που υπάρχει. Μιλάμε για τη βία του εγκλεισμού στα σχολικά κελιά, για τη βία του να είσαι υποχρεωμένος να δουλεύεις για να πλουτίζει το κάθε αφεντικό, για τη βία της ξεταστικής, της στρατιωτικής θητείας, για τη βία των μπάτσων και των δικαστών αν τολμήσεις να σηκώσεις κεφάλι, για τη βία να ελέγχεται ο χρόνος σου και η ζωή σου από την κάθε μικρή ή μεγάλη εξουσία και το καθημερινό κυνήγι της επιβίωσης να

μη σου αφήνει χρόνο όχι να ζήσεις, αλλά ούτε να πάρεις ανάσα.

Η βία δεν μπορεί να είναι καλή ή κακή από μόνη της όπως καλές ή κακές δεν είναι οι πέτρες, οι σφεντόνες, τα μαλόξ κοκ. Το ζήτημα είναι ο σκοπός του κάθε υποκειμένου που χρησιμοποιεί τη βία. Θέλει να προστατεύσει τον κόσμο της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης ή να του επιτεθεί; Στην πρώτη περίπτωση μιλάμε για την κρατική και εξουσιαστική βία και στη δεύτερη για την κοινωνική απελευθερωτική αντίβια, την οποία χρησιμοποίησε η

ο μπάτσος (στα δεξιά) τάχει βρει δύσκολα καθώς ο διαδηλωτής (στ' αριστερά) δε φαίνεται να συμπεριζείται τις απόψεις της καθεστωτικής αριστεράς για τη βία

μαζική και δυναμική μειοψηφία των εξεγερμένων του δεκέμβρη. Όσοι καταδικάζουν τη βία απ' όπου κι αν προέρχεται εξισώνοντας τη μία με την άλλη (αν όχι ποσοτικά σίγουρα ποιοτικά) το μόνο που κάνουν είναι πλάτες στο κράτος το οποίο έχει το νόμιμο μονοπώλιο της βίας και δεν πρόκειται να παραιτηθεί από αυτό (ούτε φυσικά θα του ζητήσουν κάτι τέτοιο οι διάφοροι αποκηρυκτές της βίας). Βέβαια η καθεστωτική αριστερά δε θα μπορούσε να κάνει τίποτα άλλο αφού ο μόνος σκοπός της είναι να αποκτήσει αυτή τη διαχείριση του κράτους και της βίας που αυτό ασκεί, να γίνει αυτή ο νέος εκμεταλλευτής και όχι να καταστρέψει την εκμετάλλευση. Απ' την άλλη, όσοι δεν έχουμε τέτοιους σκοπούς θα συνεχίσουμε να απαντάμε με

ΒΙΑ ΣΤΗ ΒΙΑ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

η αριστερά του κράτους

- ΚΚΕ+συριζα

πόσο ξεφτίλα πια;

Την καθεστωτική αριστερά εμείς οι κακοπροαίρετοι την αποκαλούμε χρόνια τώρα αριστερά του κράτους. Πολλοί μας θεωρούσαν υπερβολικούς αλλά η εξέγερση του δεκέμβρη και όσα ακολούθησαν μας επιβεβαίωσαν. Επειδή δεν είναι όλοι σαν και εμάς προκατειλημένοι θα παραθέσουμε τι ακριβώς έγινε γιατί μας αρέσει να μιλάμε με ντοκουμέντα...

Θα αρχίσουμε με το ΚΚΕ, το οποίο εκπλήρωσε στο ακέραιο τα καθήκοντα που του έχουν ανατεθεί από την εξουσία. Αντιλήφθηκε αρκετά έγκαιρα ότι το κράτος έχοντας χάσει το δίκιο του χρειαζόταν κάτι που θα ήταν νομιμοποιημένο και θα είχε μια

σχετική απήχηση ώστε να επιτεθεί στους εξεγερμένους. Καλυμμένο με το μόνιμο μανδύα του "εγώ ξέρω πως γίνονται οι εξεγέρσεις καθώς ο θεός μου έχει δώσει το δικαίωμα να λέω τι είναι επαναστατικό" βγήκε πιο μπροστά και από το ΛΑΟΣ (με το οποίο τσακώνονται για το ίδιο εκλογικό σώμα). Έτσι ξεκίνησε ένα όργιο λάσπης και προβοκατορολογίας με απώτερο σκοπό όχι απαραίτητα να πείσει αλλά να συμβάλει στη σύγχυση που κύρια η μεσολάβηση των μήντια, τα αφεντικά δηλαδή, είχαν επιλέξει. Με υπονοούμενα και λογικές που μπορεί όσοι ζήσαν την πραγματικότητα των οδοφραγμάτων (στους οποίους ήταν και άτομα από το κόμμα) να τις θεωρούν γελοίες αλλά στη λογική του τηλεθεατή έχουν νόημα. Με την τακτική του βέβαια το απόκομμα αυτό είχε και ένα επιπλέον κέρδος. Πήρε τα εύσημα από όλους τους υποτίθεται ταξικούς του εχθρούς και έγινε το αριστερό κόμμα (ο σωστός τρόπος να αντιδράσεις) που συνιστούν 29 κατασκευαστές εργατικών "ατυχημάτων", δημοσιοκάρφων και λοιπών καριόληδων.

Η κνε βγάζοντας μπροστά τον άγιο τσε έδωσε το μήνυμα στο εσωτερικό της, σε όσους η πραγματικότητα επιτίθεται στη σταλινική ιδεολογική πραγματικότητα του κόμματος. Μάλλον γι' αυτό επιδόθηκαν στο σκίσιμο της αφίσας που βγάλαμε σα Σαμποτάζ ως μια ελάχιστη αποκατάσταση του αυτονόητου (ε ρε κνίτικα νύχια και κλειδιά που θα χάλασαν...).

Και ολοκληρώνουμε τη μικρή αναφορά στην αριστερά του κράτους με το ΣΥΡΙΖΑ, ότι πιο γλοιώδες έχει βγει από το λεγόμενο προοδευτικό χώρο. Αν το ΚΚΕ όταν κάνει το παιχνίδι παίζει το παιχνίδι της σύγχυσης τα συριζιδια είναι η σύγχυση και η βλακεία η ίδια. Εκεί που το ΚΚΕ βλέπει προβοκατόρες και όχι εξέγερση ο ΣΥΡΙΖΑ τα βλέπει και τα δύο. Έτσι από τη μία συμβάλλει τα μέγιστα στη στοχοποίηση και συκοφάντηση όσων επιλέγουν τη βία ως μέσο για να εκφράσουν αυτό που πιστεύουν και από την άλλη κάνει κάτι πολύ χειρότερο. Έχει το θράσος να μιλάει και να αρθρώνει αιτήματα για λογαριασμό όσων κατέβηκαν στο δρόμο επιδιώκοντας να γίνει αποδεκτή από τη μάζα των εξεγερμένων ως η επιθυμητή διαμεσολάβηση φτιάχνοντας έντεχνα ένα μεγάλο καπέλο. Βέβαια επειδή οι τύ-

λόγια μεγάλων αντρών και γυναικών...

ποι είναι και λίγο τυχοδιώκτες και πολύ επαγγελματίες κομματικοί όταν είδαν ότι η εξέγερση υποχωρούσε και καθώς οι νοικοκυραίοι ψηφοφόροι είχαν λίγο τρομάξει για τις περιουσίες και τα παιδιά τους, ο απίθανος ΣΥΡΙΖΑ δεν είχε κανένα πρόβλημα να το γυρίσει και να διώξει από πάνω του το σίγμμα των επεισοδίων καιδεύοντας τα αυτιά των γονιών, των μαγαζατόρων και λοιπών ψηφοφόρων. Δώσαν σε κάθε τόνο τη δήλωση φρονιματος που ζητούν τα μήντια καταδικάζοντας τη βία από όπου και αν προέρχεται. Αλλά η διαφορά τους είναι ότι κατανοούν οι άτιμοι (έτσι παιδιά μη φοβάστε, οι συριζαίοι αν τους δώσετε καμιά σφαλιάρα μπας και ισιώσουνε θα καταδικάσουν μεν αλλά θα σας καταλάβουν!)

Εμείς από την άλλη λέμε στην αριστερά του κράτους ότι τους την έχουμε στημένη όχι γιατί είναι μαλάκες -αυτό δεν αρκεί- αλλά γιατί είναι οργανικό κομμάτι του αστικού κράτους και ως τέτοιους θα τους αντιμετωπίζουμε. Όχι μόνο για αυτά που έκαναν αλλά για αυτό που κάνουν ακόμα. Εννοούμε τη μνητιακή εφεύρεση των κουκουλοφόρων που ήρθε να αντικαταστήσει αυτήν των "γνωστών-αγνώστων" μιας και δεν είναι τόσο λειτουργική για τους σκοπούς της κυριαρχίας. Αλλά για αυτό θα μιλήσουμε σε επόμενη αρνητική στάση.

**Κουφάλες καθεστωτικοί αριστεροί
δεν ξεχνάμε και δε συγχωρούμε.-**

"καλύτερα επαναστάτης και πλούσιος παρά φτωχός και μαλάκας..." ψαριανός (βουλευτής του ΣΥΡΙΖΑ)

"η αστυνομία πρέπει να είναι προανατολισμένη στην αντιμετώπιση της κοινωνικής εγκληματικότητας"

παπαρήγα

"θεωρούμε ότι βρισκόμαστε μπροστά σε ένα σχέδιο, ένα επικοινωνιακό σχέδιο της κυβέρνησης να προσπαθήσει να ταυτίσει τις μεμονωμένες πρακτικές βίας με ένα κίνημα κοινωνικό προκειμένου να το δυσφημίσει. Και σ' αυτή της την προσπάθεια στοχοποιεί τον ΣΥΡΙΖΑ." (μιλάμε για μεγάλο τζιμάνι) Tsipras
"ως ΣΥΡΙΖΑ αγωνιζόμαστε ενάντια στις αδικίες και την αναλησσία του συστήματος. Δεν αγωνιζόμαστε ενάντια σε βιτρίνες, ενάντια σε αυτοκίνητα, ενάντια στην περιουσία συμπολιτών μας και ενάντια στα κτήρια τα δημόσια τα οποία υπερασπιζόμαστε ως συλλογική περιουσία. Είμαστε κατηγορηματικά αντίθετοι απέναντι στη βία". Αλαβάνος

γιαγιά τα έμαθες;
το ΚΚΕ και ο ΣΥΡΙΖΑ
άνοιξαν ιδεολογικό
μέτωπο με όσους φοράν
κουκούλα

πω πω έχω χεστεί
πάνω μου. και οι
ζαπατίστας τώρα τι θα
απογίνουν;

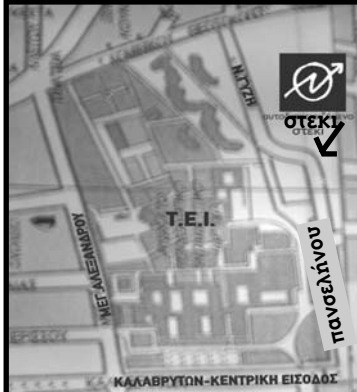

σε έναν κόσμο οργανωμένης πλήξης 1, 2, 3 χιλιάδες καταλήψεις

στις 23 μαρτη αποφασίσαμε να καταλάβουμε ένα απ' τα παρατημένα κτίρια του ΤΕΙ με σκοπό τη δημιουργία ενός χώρου αυτόνομου ...μακριά από ιεραρχίες, εξουσιαστικές δομές και αντιλήψεις. Εναντία σε φασιστικές, ρατσιστικές, πατριωτικές και σεξιστικές ιδέες και με καθαρά εκθροική διάθεση απέναντι σε κάθε είδους εκπροσώπηση και κάθε μορφής media. ...ένα χώρο που θα αποτελεί, απο δω και πέρα σημείο συνεύρεσης όλων αυτών που αρνούνται να υποταχθούν σε μια καθημερινότητα που βασικός της κανόνας είναι η εξεγομίκευση και όπου ο χρόνος μας ελέγχεται από κίλιους δυο καταναγκασμούς αντί να διαμορφώνεται σύμφωνα με τις επιθυμίες μας.

Για αρχή αποφασίσαμε στην κατάληψη να λειτουργεί αυτοδιαχειριζόμενο καφενείο, βιβλιοπωλείο και πάγκος με έντυπα του αναρχικού, αντιεξουσιαστικού και αυτόνομου χώρου.

η διαχειριστική συνέλευση

Στις 23/12/2008 η Κωνσταντίνα Κούνεβα δέχεται επίθεση με βιτριόλι στο πρόσωπο ενώ γύριζε από την δουλειά της. Αποτέλεσμα της απάνθρωπης επίθεσης είναι η Κωνσταντίνα να αντιμετωπίζει σοβαρά προβλήματα στην όραση, το αναπνευστικό και τις φωνητικές της χορδές.

Η Κωνσταντίνα είναι μια γυναίκα, μετανάστρια, γραμματέας της Παναττικής Ένωσης Καθαριστών-τριών και εργαζόμενη στην εταιρεία ΟΙΚΟΜΕΤ. Η εν λόγω εταιρεία δικαίως κατέχει τα πρωτεία στο πεδίο των χειρότερων εργασιακών συνθηκών (χωρίς να θέλουμε βέβαια να αδικήσουμε τις υπόλοιπες). Προσφέρει μέγιστη εκμετάλλευση με τις πιο μικρές αμοιβές, κλεμμένα μεροκάματα και υπερωρίες, κομπίνες για "οικειοθελείς" αποχωρήσεις και λευκές συμβάσεις (βάση των οποίων το αφεντικό πληρώνει τις 4,5 αντί για τις 6 δεδουλευμένες ώρες ώστε να γλιτώνει τα βαρέα ένσημα που δικαιούνται οι εργαζόμενοι). Τέλος, μη θέλοντας να υποτιμήσουμε την ελληνική πατριαρχική πραγματικότητα να αναφέρουμε πως εκτός από τις παραπάνω διαφυλετικές εργασιακές συνθήκες, οι γυναίκες εργαζόμενες βιώνουν το διαρκή εξευτελισμό από τις συχνές σεξουαλικές παρενοχλήσεις των ανωτέρων τους.

Τα ΜΜΕ προσεγγίζοντας και αναλύοντας το γεγονός από τη δική τους σκοπιά (η οποία μόνο προλεταριακή δεν είναι) το ανέδειξαν ως ... "μεμονωμένο περιστατικό" (τι έκπληξη). Κατά εμάς η Κωνσταντίνα συγκεντρώνει στο πρόσωπό της την κάθε εκμεταλλεζόμενη εργάτρια που αντιστέκεται και η επίθεση εναντίον της ήταν μια κίνηση παραδειγματισμού και εκφοβισμού από την εργοδοσία. Από τη δική μας σκοπιά αναλύουμε την επίθεση ως τα αποκαλυπτήρια της πραγματικής προτομής του κάθε καριόλη αφεντικού που είναι υπεύθυνο για τον καθημερινό εξευτελισμό της προσωπικότητας και του κορμιού του κάθε εργάτη σε αυτόν τον κόσμο.

Αλληλεγγύη στην Κωνσταντίνα Κούνεβα

και σε κάθε καθαριστή-τρια που βιώνει καθημερινά μια άθλια εργασιακή πραγματικότητα, από τις δημόσιες κτιριακές εγκαταστάσεις μέχρι το διαμέρισμα του κάθε νοικοκύρη που θέλει φτηνή και ανασφάλιστη εργασία. Σε αυτούς που το μόνο που έχουν είναι η αξιοπρέπεία τους και η θέληση να αγωνιστούν ενάντια στα αφεντικά ακόμα και υπό τις πιο αντίξοες συνθήκες.